



Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΥ «ΚΑΠΟΤΕ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ»

Ένα εναλλακτικό μάθημα ιστορίας και τέχνης?

*** Της Βασιλικής Κοσμάνου - Λιακατά, μουσικολόγου ΑΠΘ**

Αύγουστος 2015. Θεσσαλικό Θέατρο «Κάποτε στη Σμύρνη». Στην Αυλή του Μύλου. Κάτω από το αυγουσιτιάτικο φεγγάρι ξεκινά μια ακόμη παράσταση. Οι εναλλαγές μουσικής και κειμένου, εικόνων λύπης και χαράς, ανεμελιάς και στενοχώριας, ειρήνης και πολέμου, μας ταξιδεύουν και μας συγκινούν. Το χρονικό ξετυλίγεται μέσα από τα κείμενα της Διδούς Σωτηρίου, του Κοσμά Πολίτη και του Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου, αλλά και του σκηνοθέτη Κώστα Τσιάνου, που τόσο όμορφα τα «ύφανε» στον καλλιτεχνικό του αργαλειό.

Οι ρεαλιστικά ερμηνευμένες ιστορίες, η μεγάλη εκφραστικότητα στο πρόσωπο και στον τόνο της φωνής των ηθοποιών, η μελωδικότητα των τραγουδιών και το μουσικό ταλέντο των συντελεστών, η απλότητα, η γνήσια συναισθηματική φόρτιση, είναι μερικά από τα στοιχεία που καθιστούν αυτήν την παράσταση ένα εναλλακτικό μάθημα ιστορίας και τέχνης. Η ιστορία περνά μπροστά στα μάτια μας μέσα από πραγματικές προσωπικές μνήμες και αφηγήσεις, πριν και μετά την καταστροφή της Σμύρνης το 1922, κατά την προσαρμογή των προσφύγων στην Ελλάδα, οι δυσκολίες που αντιμετώπισαν εδώ και το μήνυμα της ?αναγέννησης? σε μια πατρίδα που προσπαθούσε να ορθοποδήσει.

Από τη μια το σμυρναϊκό τραγούδι, το γιασεμί και το αγιόκλημα στους κήπους των σπιτιών, το μεράκι των ανθρώπων εκείνης της εποχής και από την άλλη η θυσία του μητροπολίτη Χρυσοστόμου Σμύρνης που στάθηκε δίπλα στο ποίμνιό του, η λαχτάρα των διψασμένων αιχμαλώτων για μια χούφτα νερό, ο ??σαλεμένος?? νους ενός κοριτσιού μπροστά στο ξεκλήρισμα της οικογένειάς του, η αισιοδοξία για το ξεκίνημα μιας νέας ζωής, το χορικό της Εκάβης, είναι κομμάτια ενός θεατρικού συνόλου που με την αυθεντικότητά τους μας διδάσκουν πως το σήμερα είναι μια και μοναδική ευκαιρία για τον καθένα μας να χτίσει τη ζωή του σε γερά θεμέλια, με πίστη στο Θεό και ευγνωμοσύνη για τα αγαθά που μας δίνει, όπως έκαναν οι Μικρασιάτες πρόσφυγες στο νέο ξεκίνημά τους.

Πολλά συγχαρητήρια στον Κώστα Τσιάνο και σε όλους τους συντελεστές του Θεσσαλικού μας Θεάτρου! Ιδιαίτερα στους εξαιρετικούς ηθοποιούς, οι οποίοι ως αγγελιοφόροι μιας άλλης εποχής, μας μετέφεραν στη Σμύρνη του 1922, στα χρώματα και τα αρώματα μιας κοσμοπολίτικης πολιτείας και μιας ολόκληρης γενιάς που ξεριζώθηκε βίαια. Μακάρι να γίνονται κι άλλες τέτοιες παραστάσεις στην πόλη μας που να σκιαγραφούν σημαντικές σελίδες της ιστορίας και του πολιτισμού μας?